

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγγραμμὸν, ἀληθῆς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ἐδρ. Πατησίων, ἀριθ. 11 β, παρὰ τὰ Χαντακίκα

Περίοδος Β' — Τόμ. 40^ο

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἀπριλίου 1903

Ἔτος 25^ο — Ἀριθ. 14

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ

Ἄνδρῆς γινώσκεται μ' ἓνα ἐπιβάτην.
— Ἡ διάβασις τοῦ Ἰσημερινοῦ. — Ἡ Μάχη τῶν Τροπικῶν καὶ ἡ ἀπολο-
γία του. — Τὸ βάπτισμα τοῦ
κῆρ. Ἀνδρῆκου.

Τὴν στιγμήν ποῦ ἐχωρίζετο τὸν υἱὸν τῆς, ἡ Μαριάννα τὴν ἐβλεπε νὰ τῆς ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ ἐμειλετοῦσε καὶ τὰ μυστήματά του, — προπάντων τὴν ἀριθμητικὴν. — καθεὶ φορὰ ποῦ θὰ ἐδρισκε καιρὸν. Ὁ Τζανῆς τῆς ἔδωκε τὸν λόγον του, ὅτι θὰ τὸν ἐσκουνοῦσε καὶ αὐτὸς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰπωμεν ἔδῳ, ὅτι ἀνεκάθεν ὁ Ἀνδρῆκος εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐκάθητο καρόμερα κ' ἔκαμνε μίαν δυσκολὴν διαίρεσιν, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶδεν ὅτι ἓνας ἐπιβάτης τὸν ἐκύτταζε ποῦ εἰργάζετο. Ὁ Ἀνδρῆκος ἐγνώριζεν ἐξ ὄψεως τὸν κύριον Βιλλιέρ, τὸν ἀνώτερον ὑπάλληλον τῆς Ἐταιρίας (Ἐπιθεωρητὴν) ἡ ἑποία τοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὴν σπουδαίαν ἐκείνην ἀποστολήν καὶ τοῦ εἶχε δώσει δι' αὐτὸ τὸν Ζ' ἀ ν - Μ π ἄ ρ τ.

Ὁ κ. Βιλλιέρ ἦτο καμμίαν σαρανταριά χρόνων ἄνθρωπος. Κοντός, μελαχροινός καὶ ἀπὸ τῶρα σχεδὸν φαλακρός, εἶχε φυσιογνωμίαν κάπως μελαγχολικὴν, ἡ ὁποία ὅμως ἐφάνερονε μεγάλην εὐφυίαν καὶ δραστηριότητα.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου; ἤρώτησε.

— Μιὰ διαίρεσις, κύριε.

— Γιά νὰ ἰδῶ.

Κόκκινος ἔως ταῦτιά, ὁ Ἀνδρῆκος τοῦ ἔδειξε τὰ τετράδιόν του.

— Κ' ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μελετᾷς ἔτσι, χωρὶς δασκαλοῦ;

— Τὸ ὑποσχέθηκα ἐστὶ μὴ

τέρᾳ μου, κύριε, ἐπιθύρειν ὁ Ἀνδρῆκος.
— Πολὺ καλὰ, φίλε μου, πολὺ καλὰ. Καὶ σοῦ ἀρέσει τὸ διάβασμα;

— Ἄλλη φορὰ δὲν μου ἀρέσει. Τώρα ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μάρῃ.

— Δὲν ἔχω, δυστυχῶς, παρὰ βιβλία πολὺ σοβαρὰ γιὰ σένα, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βιλλιέρ, ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς σιωπηλός. Ἀδιάφορον, ἔλα στήν καμπίνα μου, ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς ὑπηρεσίαν, καὶ κάτι θὰ βροῦμε.

Με ὄλην τὴν καλωσύνην ποῦ τοῦ εἶχε δεῖξει ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ Ἀνδρῆκος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ὑπάγῃ, νὰ τὸν εὕρῃ. Ἀ-

παγορεύεται εἰς τοὺς ναύτας νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν πρῶμην, ἐκτὸς μόνον ὅταν τοὺς καλῇ ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τὸ παιδίον ἐφοβήτο νὰ παραβῇ τὸν κανονισμόν.

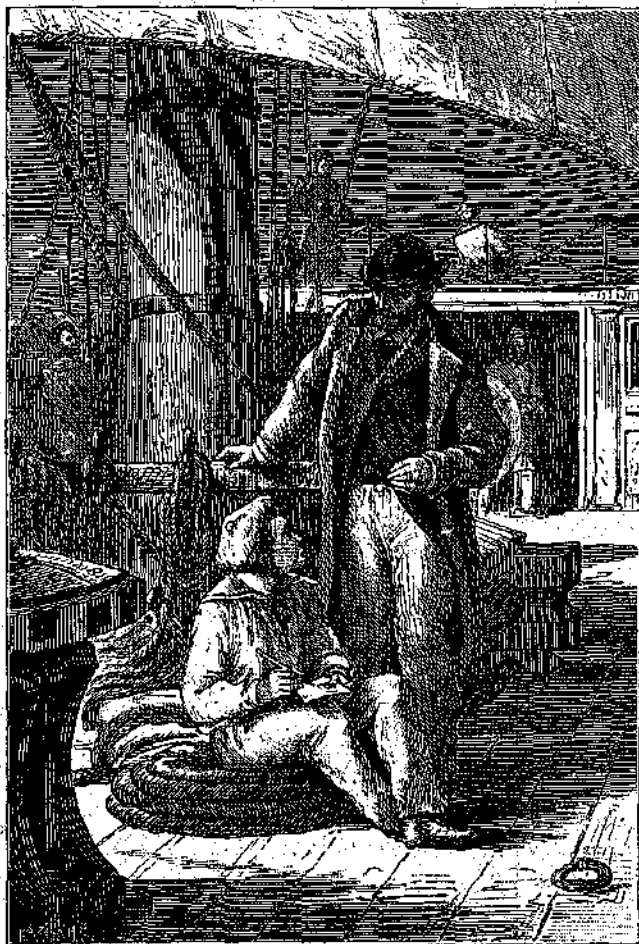
Με κίχθονον νὰ τιμωρηθῇ, ὁ Τζανῆς ἐπῆρε τὸ ναυτοπούλο ἀπὸ τὸ χερὶ καὶ τὸ ἐπῆγεν εἰς τὴν καμπίναν τοῦ κ. Βιλλιέρ. Ἐκέρδιεν ἀπὸ ἐκεῖ ἓνα ποτήρι ροῦμι καὶ ἓνα σιγάρο, καὶ ἀπεσύρθη, ἀφίσας τὸν Ἀνδρῆκου νὰ συνομιλῇ μετὰ τὸν «κύριον Ἐπιθεωρητὴν», τὸν ὁποῖον ἡ νόστιμη παιδικὴ φλυαρία τοῦ μούτου διέσκαζε πολὺ. Ἀνέκθην ὁ Ἀν-

δρῆκος ἦτο καλὸς καὶ πρόθυμος ἀλλ' ἡ ὀνηρία τὸν ἐμπόδιζε κάποτε νὰ δεῖξη τὰ προτερήματά του. Τώρα ὅμως ποῦ εἶχεν ἀποκτήσῃ δραστηριότητα καὶ εἶχε χάσῃ τὸ κοιμισμένον του ὕφους, ἄρχισε νὰ φαίνεται ὅτι ἦτο πραγματικῶς: καλὸ παιδί, ἐξυπνον, τίμιον καὶ μετὰ τὴν καρδίαν ἐστὶ χαίρειν.

Ἡ εὐκρίνεια τοῦ καὶ ἡ σιμότης τοῦ ἔκαμαν τὴν καλλίτερον ἐντύπωσιν εἰς τὸν κ. Βιλλιέρ. Ὁμίλησε περὶ τοῦ Ἀνδρῆκου εἰς τὸν κἀρχον, καὶ τὸν εὖρε σύμφωνον εἰς τὴν καλὴν ἰδέαν, ποῦ εἶχε σχηματίσει περὶ τοῦ φίλου μας.

Προσκαλούμενος συχνὰ ἀπὸ τὸν Ἐπιθεωρητὴν, ὁ Ἀνδρῆκος ἀνέλαβε νὰ κάμνῃ μερικὰ μικροεργασίματα εἰς τὴν καμπίναν του.

Ἡ προθυμία τοῦ εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἔκαμαν ἀδέξιον, ἀλλὰ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μετὰ τὴν συνηθειάν, ἄρχισε νὰ ἐργάζεται καλὰ καὶ νὰ γίνε-ται πραγματικῶς ὠφέλιμος εἰς τὸν προστάτην τοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρετο δι' αὐτὸν ὅλον ἐπιπεπρότερον. Ἄμα εἶδε τὴν κλίσιν τοῦ

«Τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου;» (Σελ. 105, στήλ. α'.)

εις τα μαθηματικά, ο κ. Βιλλιέρ του έκαμε μερικά μαθήματα. Και ο Ανδρικός προέδρευε πολύ γρήγορα. Τα έννοουσαν όλα και δεν έξεχνούσαν αυριον εκείνο που έμαθαν σήμερα. Έπειτα, η άγάπη και η εύγνωμοσύνη που ησθάνετο δια τον κ. Βιλλιέρ, έμεγάλωνεν ακόμη περισσότερο την έπιμέλειάν του και τον ζήλόν του. Άλλα και ο Έπιθεωρητής τον είχε συμπάθηση πολύ.

Έντούτοις ο Ζά ν-Μ π ά ρ τ έπλησίαζε τον Ίσημερινόν, την φανταστικήν εκείνην γραμμήν, η οποία χωρίζει την υδρόγειον σφαίραν εις δύο ίσα μέρη. Και υπάρχει συνθήκη, εις τα πλοία, να εορτάζουν την διαβάσιν της γραμμής αυτής, με μίαν τελετήν, η οποία ονομάζεται Βάπτισμα του Μπάρμπα-Τροπικού.

Ο πλοίαρχος, αν και πολύ αυστηρός όσον δια την εργασίαν και την πειθαρχίαν, είχαν όμως την καλήν διάθεσιν να επιτρέπη εις το κλήρωμά του κάθε διασκέδασιν που δεν έδραπε την τάξιν και την ακρίβειαν της υπηρεσίας. Έδωκε λοιπόν την άδειαν εις τους ναύτας του, να εορτάσουν το Βάπτισμα του Μπάρμπα-Τροπικού.

Εις την πρόμνην ειργάζοντο δραστηρίως δια να προετοιμάσουν τα της εορτής.

Όταν ήλθεν η μεγάλη ημέρα, βροχή κουκίων και φασολίων, από τα ύψη των καταρτιών, άγγηγειεν ότι κάτι σπουδαίον προητοιμάζετο εις τας ουρανίους χώρας.

Μετ' όλιγον έκαρουσιάσθη ένας άγγελιαφόρος, στολισμένος με κληθός κορδέλες, με κηρωτόν καπέλο και με ψηλές μπότες, απ' εκείνες που φορούν οι παράδες της Νέας Γης. Εις τες μπότες αυτές ήσαν στερωμένα κάτι πελώρια σπηραύνια, οι τροχίκοι των οποίων είχαν διάμετρον τουλάχιστον έπτά εκατοστών του μέτρου! Έπλησίασε τον πλοίαρχον, ο οποίος έπεριπάτει, με τας χείρας εις την ράχην, επί της γαστέρας, και του έκαμε μίαν μικράν προσφώνησιν.

Ο σκοπός της προσφωνήσεως ήτο να του αναγγείλη την έπίσκεψιν του Μπάρμπα-Τροπικού, του Κυριάρχου των χωρών, τας οποίας διέσχισε τώρα ο Ζά ν-Μ π ά ρ τ.

— Πολύ καλά, απεκρίθη ο πλοίαρχος. ήμπορείς να είπης εις την Μεγαλειότητά του, ότι θα τον δεχθώμεν με όλας τας τιμας που του πρέπουν.

— Και την γυναϊκά του;

— Μάλιστα, και την γυναϊκά του. Ο άγγελιαφόρος ύπεκλήθη, έγύρισε το μακρύ μπιστούνι που έκαβαλίκευε γι' αλογον, κ' έτραβήξε προς την πρόμνην. Άλλα καθώς κατέβαινε από την γέφυραν, έμπέδωσε το ένα του σπηραύνι με το άλλο κ' έκαμε μίαν καλήν κ ο υ ρ ο υ β ά λ α ν.

Έβαλαν τα γέλια... Ο άγγελια-

φόρος έσηκώθη, εκτόπησε δυνατά το ξύλινον άλογόν του, — που τον έρριψε τάχα με μίαν κλωτσιάν, — κ' έτρεξε νάνταμώς τον κύριόν του.

Εις το άναμεταξύ αυτό, οι έπιβάται και οι αξιωματικοί έμαζεύθησαν, δια να δεχθούν την έπίσκεψιν του Μπάρμπα-Τροπικού. Ο πλοίαρχος έστέκετο όλίγα βήματα εμπρός.

Θόρυβος διαβολικός, σωστόν ξεκούφαμα, από ένα κλαρίνον, ένα βιολιέ, ένα φλάουτο, δύο καπάκια τεντζερέδων και ένα βαρελάκι άδειον, που το εκτυπούσαν ως γρανκάσαν, άνοιξε την κομπήν.

Δύο ναύται, με μακρὰ γενεία από στουπί, με μπιτερὰ καπέλα χάρτινα και με ρωμαϊκούς μανδύας, — δια τους οποίους έχρησιμοποίησαν δύο κουβέρτα, — παρουσιάσθησαν πρώτοι, κρατούντες από ένα πέλεκυν.

Δύο μικροί άγγελοι, σκεπασμένοι με περά, — καλλημένα εις το σώμα των με πισσαν, — έχρησίμευαν ως ακόλουθοι του Βασιλέως. Οι δύο αυτοί άγγελοι ήσαν οι δύο μούτσοι Βερνάρδος και Κυριάκος. Ο Άνδρικός, ο οποίος έμελλε να λάβη το βάπτισμα, δεν αποτελούσε μέρος της ακολουθίας.

Έπιτέλους έκαρουσιάσθη ο Μπάρμπα-Τροπικός, τον όποιον έκαμεν ο Λάζαρος Φλατάκ. Πελώρια γενείας, κατασκευασμένη από ροκανίδια και ταιριαστή με την μακράν του κόμην, έφθανεν έως τα γόνατά του. Έφορούσε θώρακα από χρυσόχαρτον, και μανδύαν βασιλικόν, ο οποίος ήτο πρό όλίγου και έμελλε να ξαναγίνη τρακεζομάνδουλον από κόκκινον ύφασμα με κρόσια μπότες της Νέας Γης, τρεις μικρές καταρβόλες, αντί ώρολογίου και παρασήμων, συνεπλήρωναν την ένδυμασίαν του.

Η τρυφερά του σύζυγος τον συνώδευεν. Ο δόκιμος, ο οποίος την έκαμνεν, ήτο πολύ νέος και πολύ ευμορφος, είχε πασαλείψη το πρόσωπόν του με άλευρι, κ' έπερνε ύφρος σείμων και δειλόν, ταιριαστόν με τον ρόλον που έπαιζεν. Ως σύνολον, η τ ο υ α λ έ τ τ α του δεν ήτο και τόσο άμειπτος. Το φουστάνι του μόλις έφθανεν έως τα γόνατα, και τα χονδρά του υποδήματα δεν έσυμφωνούσαν διόλου με τες μεταξωτές κάλτσες, που είχαν κατασκευασθή εκ του προχείρου με ένα καλήν άσπρο φουλάρι. Απερίγραπτον το καπελίον του! Τι ξηρά άνθη, τί θαντέλες χάρτινες, τί κρόσια από στουπί, τί περά χήνας και πετεινού, τί και τί δεν είχε! Δι' αυτό ήτο και ύψηλόν ως κοφίνι.

Η Αυτής Μεγαλειότης έκρατούσεν εις την άγκυλίαν της μίαν κούβλαν, κατασκευασμένην από σακκί παραγεμισμένον με ροκανίδια, και της έκαμνεν ένα σωρό χάρδια.

Όπισθεν του βασιλικού ζεύγους, έ-

χορηγούσαν οι πλέον παράδοχοι, οι πλέον άλλόκοτοι αλλικοί, που είμπορείτε να φαντασθήτε. Και τί φωνές, τί καμώματα, τί γέλια!

Οι ναύται σπανίως διασκέδάζουν και σπανίως γελούν' άλλα όταν βαλθούν, το κάμουν με την καρδιά των.

Όταν έφθασεν εμπροσθεν του πλοίαρχου, ο Μπάρμπα-Τροπικός έσήκωσε το ακήπτρον του.

— Σιωπή! είπε.

— Σιωπή! επανάλαβον οι αλλικοί.

Έγινεν αμέσως άκρα σιωπή. Ο Μπάρμπα-Τροπικός άπήγγειλεν εκτεταμένον λόγον, ο δε πλοίαρχος άναπήνησε με λίγα λόγια και του έδωσε την άδειαν να βαπτίση τους νεοφερμένους.

Η βασιλική συνοδεία έκαμε μεταβολήν και άπεσώθη, ενώ από πάνω τα φασόλια έπιπταν βροχιδόν.

Ένα μεγάλο μαπέλλο, γεμάτο θάλασσαν, έτοποθετήθη εις την πρόραν, κ' έσκαπάθη με μίαν σκανδα. Δεξιά και άριστερά έστέκοντο οι θεράποντες και οι δορυφόροι της Αυτού Μεγαλειότητος.

Οι νέα έπιβάται ώδηγήθησαν ενώπιον του Μπάρμπα-Τροπικού. Και άναλόγως της χρηματικής προσφοράς καθενός, άλλους τους έράντιζαν με κολώνιαν, και άλλους τους έδρεχαν με θάλασσαν.

Ο Άνδρικός, θαλασσινός πλέον εξ επαγγέλματος, που έπερνούσε τον Ίσημερινόν δια πρώτην φοράν, ώφειλε να ύποστη το βάπτισμα πλήρες και τέλειον...

Έπειδή ο Τζανής ήξευρεν ότι δεν έσήκωνε χωρατά, του έσύστη να μη θυμώση, τι και αν του έκαμναν.

Ο Άνδρικός, θέλωντας και μή, το ύπεσχήθη. Και οι δύο δορυφόροι, όταν ήλθεν η σειρά του, τον ώδηγησαν εις τους πόδας της Αυτού Μεγαλειότητος.

— Πώς ονομάζεσαι; ηρώτησεν ο Μπάρμπα-Τροπικός.

— Άνδρέας Μοράνδος.

— Είσαι υίός καλού ναύτου, που πολλές φορές τον είδαμεν εις το βασίλειόν μας. Κάθησε εκεί.

Έκάθισαν τον Άνδρικόν, σαστισμένον κάπως, επάνω εις την σανίδα, που έσκαπάζε το μαπέλλο. Ο Μπάρμπα-Τροπικός είπεν όλίγα λόγια περι των καθήκοντων του καλού μούτσου, και ο Άνδρικός ήρχισε ναπαγγέλλη τον ρόλον που του ύπαγόρευεν ένας ναύτης, μετημφισμένος εις άγριον. Έξαρνα... η σανίδα έτραβήθη με όρμην... και ο Άνδρικός έπεσεν εις το μαπέλλο... όχι με το κεφάλι... άπεναντίας! Συγχρόνως, ένας κάδος κρεμασμένος από πάνω του, άναποδογυρισθη και συνεπλήρωσε το λούσιμον.

— Μάνα! έφώναξεν ο κακόμοιρος, νομίζω ότι θα πνιγθώ.

Έπιτέλους έβγήκεν από το μαπέλλο, εις κατάστασιν που είμπορείτε να την φαντασθήτε, κ' έτρεξε να κρυβθώ δια να μην άκούη τα γέλια... Ο Βερνάρδος έκαμε να τον έμποδίση, άλλα την έπαθε. Πιστός εις την ύπόσχεσιν του, ο Άνδρικός δεν έθήμωσε, δεν του έδωσε ούτε μίαν γροθιάν, άπεναντίας τον άγκάλιασε και τον έσφιξε τόσο δυνατά, ώστε ο δυστυχής ά γ γ ε λ ο ς εύρέθη βρεγμένος έσον και ο Άνδρικός.

Με το έπεισόδιον αυτό έγέλασαν όλοι, και απ' όλους περισσότερο ο ήρωας μας.

Ενώ οι ναύται έκυνηγοούντο με τους κουβάδες έως επάνω στα κατάρτια, και μετεχειρίζοντο άκόμη και τας άντλάς του πλοίου δια να βρέχη ο ένας τον άλλον, ο πλοίαρχος εξέταζε τον έρζοντα, με βλέμμα προσεκτικόν. Σημεία, που δεν θα τα έπρόσσεχν άλλος, όλιγώτερον έμπειρος νυκτικός, τον έκαμαν να φοβήθη έξαρνικήν θύελλαν, όπως συμβαίνει συχνά εις εκείνα τα μέρη.

Αμέσως έπήρε την άπόφασιν του. Έδωσε μερικάς διαταγάς. Ο Μπάρμπα-Τροπικός, η οικογένειά του και οι αλλικοί του, όλοι εντός πέντε λεπτών ήσαν έτοιμοι δια την μ α ν ο υ θ ρ α ν.

Οι ναύται έξεμασκαρεύθησαν ως που να κής κίμνο μόνον οι κακόμοιροι οι ά γ γ ε λ ο ι, που δεν ήμπορούσαν να ξεκολλήσουν τα περά των και την πισσαν, παρ' αν έτρέβοντο πολλήν ώραν με λάδι, με ξύγγι ή με βούτυρον, ήναγκάσθησαν να εργασθούν όλην την ημέραν με την άγγελικήν των στολήν!

[Έπεται συνέχεια]

ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΗΡΟΣ

[Κατ' το γαλλικόν του Alfred de Bréhat]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 79ος

Σύνθεσις διηγήματος επί τη βάσει της εν σελίδι 109 δημοσιευόμενης εικόνας

Συμφώνως προς τα δημοσιευθέντα εις το 11ον φυλλάδιον, προκηρύσσω σύμμερον και δεύτερον Διαγωνισμόν Διηγήματος, επί τη βάσει μι ά σ μ ό ν ο υ ε ι κ ό ν ο ς. Είνε η «Ψυχομάναν», το θαυμάσιον έργον του Νικολάου Γύζη, του μεγίστου των Έλλήνων ζωγράφων.

Το μαυροφορεμένον εκείνο κοριτσάκι, που βλέπετε εις την άκρην, πρό όλίγου έχασε την μητέρα του, και τώρα έφερε το άδελφάκι του εις την καλήν γειτόνισάν, δια να το βυζάξη. Αυτό είναι το θέμα της εικόνας. Πρόκειται λοιπόν να γραφή εν διήγημά, του οποίου η κυριώτερα σκηνή θάναποκρίνεται τελείως με την εικόνα, ώστε να το συνεδέσση.

Οι όροι του Διαγωνισμού τούτου εί-

νε οι ίδιοι με τους δημοσιευθέντας ήδη εις την προκήρυξιν του 78ου Διαγωνισμού, τους οποίους βλέπετε εις το ρηθέν φυλλάδιον 11, σελίς 86.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Άγαπητοίμου

πιτερβω από μικρόν περίπατον ά ν ά την πόλιν. Άκόμη διατηρούται έδω κ' εκεί τα ίχνη της παρελθούσης εορτής. Όταν θα με άναγινώσκετε δεν θα ύπάρχη τίσις τίποτε, άλλα σήμε-

ρον που σας γράφω, κυματίζουν άκόμη μερικάς σημαίαι, λησμονηθείσαι, και οι άνδριάντες των ένδόξων ήρώων φέρουν άκόμη τας μούσνας, με τας οποίους τους έστεφαν. Και εις τα ώτά μου είναι άκόμη έναυλα τα θούρια των μουσικών, και τα τμήματα των παιδιών, και οι λόγοι των ρητόρων της 25 Μαρτίου.

Φέτος, η λαμπρότης της εθνικής εορτής, εις τας Αθήνας, ήτο κάπως όλιγωτέρα, εξ αίτίας της βροχής. Άλλα μόνον εξ αίτίας της βροχής. Ο ένθουσιασμός ήτο ο ίδιος, διότι αυτες δεν βρέχεται όπως τα ένδύματτα, ούτε φοβείται κρουσάγγημα, όπως τα σώματα... Και αν μερικοί δεν έλαβαν μέρος εις την παράταξιν, και αν άλλοι δεν εξέηλθαν καν να την ιδούν, όλοι όμως έώρτασαν με τον ώραϊον έορτασμόν της ψυχής, και άνεπώλησαν όσας ιεράς άναμνήσεις προκαλεί εις πάντα Έλληνα και χριστιανόν η ημέρα εκείνη, και συνηθάνθησαν το διπλούν της μεγάλου, το θρησκευτικόν και το πατριωτικόν.

Κ' έντούτοις, — θα το πιστεύετε; — εύρέθησαν στόματα, τα οποία είπαν ότι η Έθνική Έορτή μας έχασε πλέον το γοητρόν της και την σημασίαν της, διότι είμεθα άνάξιοι να την εορτάζωμεν! Ά ν ά ξ ι ο ι ; Και διατι τάχα; Διότι είμεθα μικροί; διότι είμεθα άνίσχυροι;... Σας βεβαιώ ότι δεν το έννοώ καθόλου! Το να μου λέγουν ότι είμεθα άνάξιοι να τιμήσωμεν τους ήρωάς μας, διότι δεν άνεδείχθημεν ήρωες και ήμας, είναι το

ίδιον ως να μου έλεγαν ότι δεν είμπορούμεν να τιμήσωμεν ένα μεγαλοψύδ άνδρα, διότι δεν είμεθα μεγαλοψυές, ή ότι δεν είμεθα ίκανοί να λατρεύσωμεν τον Θεόν, διότι δεν είμεθα και ήμεϊς Θεοί!... Ένωσείτε σας αυτήν την λογικήν; Άλλ' άκούσατε και κάτι άλλο:

Άνεγίνωσκα εις μίαν εφημερίδα, την σ υ ν ε ν τ ε υ ξ ι ν, την οποίαν έλαβεν ο δημοσιογράφος με ένα μικρόν μαθητήν, εκ των παρατεταγμένων εις την τελετήν της Έθνικής Έορτής. Ο δημοσιογράφος τον ηρώτησε, λέγει, διατι «γίνονται όλα αυτά» και ο μικρός απήνησε, διότι την 25 Μαρτίου 1821 έσηκώθησαν οι Έλληνες...

— Και πόσα χρόνια είναι από τότε, ηρώτησεν ο δημοσιογράφος.

Ο μικρός έσυλλογίσθη, έκαμεν εις ένα χαρτάκι μίαν άφαίρεσιν, και απήνησεν:

— Ο γδόντα δύο χρόνια... όσω χρονών είναι και ο παππούς!

Έπειτα ο δημοσιογράφος ηρώτησε διατι έσηκώθησαν οι Έλληνες, και λέγει, ότι ο μικρός μαθητής τον έκύταξε με μεγάλην άπορίαν και δεν ήδρε τίποτε ναπαντήση. Δεν ήξευρε διατι έσηκώθησαν οι Έλληνες την 25 Μαρτίου 1821!

Το πιστεύετε; Έγώ, να σας είπω την αλήθειαν, δεν το πιστεύω. Θα είναι πλάσμα της φαντασίας του δημοσιογράφου, ο οποίος ήθελε να στηριχθώ εις αυτό, δια να μάς είπη ότι οι μαθηταί πηγαίνουν τάχα εις την παράταξιν, χωρίς να έχουν ιδέαν περι της σημασίας της εορτής, και δια να συστήση εις τους διδασκάλους να τους τα εξηγούν καλλίτερα. Σύστασις περιττή! Άδύνατον να ύπάρχη διδάσκαλος, ο οποίος να μη διηγήθη εις τους μαθητάς του την λαμπρότερον σελίδα της ιστορίας μας, και αδύνατον να ύπάρχη μαθητής, και ο άμελέστερος και ο κουτόπερος, ο οποίος να μην ένυησε και να μην ησθάνθη το μάθημα τούτο! Όχι, δεν ύπάρχει Έλλην, από του μεγαλητέρου μέχρι του μικροτέρου, ο οποίος να γονη την σημασίαν της Έθνικής Έορτής. Διαφορετικά θα ήμεθα πραγματικώς άνάξιοι να την εορτάζωμεν, όπως είπαν μερικοί παραδοξολόγοι, άπαισιόδοχοι και ύπερβολικοί.

Σας μή τους ακούτε! Είμεθα και παραείμεθα άξιοι να εορτάζωμεν την 25 Μαρτίου. Είμεθα όσον και κάθε άλλος λαός, εορτάζων την Έθνικήν Έορτήν του. Με την διαφοράν μόνον, ότι η Έθνική Έορτή ήμων των Έλλήνων είναι λαμπρότερα, εύγενεστέρα από κάθε άλλην, και άξία να την εορτάζωμεν μαζί μας και άλλοι λαοί. Δεν το λέγω εγώ το είπε κάποτε ο μέγας

Ρεγάν, εἰς ἓν συμπόσιον Ἑλλήνων εἰς τὸ Παρίσι. Ἄς μὴ σας κάμουν λοιπὸν ἐντόπιον, — οὐτε θυμὸν οὐτε λύπην, — οἱ ἀπαισιόδοξοι λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐξέρχονται ἐνίστη ἀπὸ στόματα ἑλληνικά. Κρατεῖτε τὸ μέτωπον ὑψηλά, μὲ πλήρη τὴν συναίσθησιν, ὅτι εἰσθε ἄξιαι νάναπολῆτε, νὰ ἐπικαλῆσθε καὶ νὰ ἐορτάζετε τὴν δόξαν τῶν πατέρων σας. Ἀκριβῶς διότι γνωρίζετε καὶ ἀναγνωρίζετε τὸ μεγαλεῖόν των, τὴν ὑπεροχὴν των, τὴν ἀπαράμιλλον ἀνδρείαν των.

τὸν ἀπαραδειγματίστον πατριωτισμὸν των. Ἀκριβῶς, διότι τοὺς ἔχετε ὡς ὑπόδειγμα καὶ ὀρκίζεσθε ἐνδομύχως, εὐλικρινῆ ἔρχον καὶ ἀψευδῆ, νὰ τοὺς μιμηθῆτε, ὅταν σὰς δοθῇ ἡ περίστασις, καὶ νάναδειχθῆτε ὅσον κ' ἐκεῖνοι μεγάλοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα χρέους. Ὅσοι λέγουσιν ὅτι εἰμῶθα ἀνάξιοι νὰ ἐορτάζωμεν τὴν 25 Μαρτίου, αὐτοὶ δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ το κάμουν.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ἸΓ'.
Ἐκεῖνα τὰ βάζα τοῦ μπαμπᾶ, πού τα εἶχαν σπᾶσῃ, — θυμᾶστε; — ἔμεναν βάρος στῆ συνείδησι τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Τοτοῦ. Διὰ νὰ τὰ βάλουν στὸν τόπο τους, ἐφύλαξαν ἓνα ὀλόκληρο χρόνο ὅλα τὰ λεπτά πού τους ἐδίδαν οἱ γονεῖς τῶν κάθε Κυριακῆ, καθὼς καὶ τοὺς μποναμάδες των.

Ἐπιτέλους, σ' ἓνα μαγαζὶ πού τους ἐδείξεν ἡ Λιλίκα, βρῆκαν δύο βάζα ἐπάνω-κάτω ὅμοια μὲ τὰ ἄλλα, καὶ τὰ ἀγόρασαν νὰ τα χαρίσουν τοῦ μπαμπᾶ.

Δὲν εἶχαν νὰ δώσουν ὅλα τὰ λεπτά διαμιάς· ἀλλὰ ὁ ἔμπορος, ἅμα τοῦ εἶπαν τὸνομά των, τοὺς ἔκα-

με πίστωσιν διὰ τὸ ὑπόλοιπον.

Αὐτῇ τῇ στιγμή πού τους βλέπετε, ὁ Τάκης πληρῶνει τὴν τελευταία δόσι. Πάει πιά! ἐξώφλησαν τὸ χρέος των. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Τοτός σκάζει μὲ τόση χαρά, — κλάκ! κλάκ! — τὸ καρτσίκι, πού ἀπὸ πολλὸν καιρὸν ἐπιθυμοῦσε νάπακτῆσῃ.

(Ἐπειτα συνέχεται)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

13

Υγιεινὰ παραγγέλματα

Ἐγὼ νὰ σας εἰπῶ πολλά περὶ Υγιεινῆς καὶ Προχειροῦ Ἰατρικῆς, ὥστε χρειάζεται κ' ἓνας πρόλογος.

Ἡ Υγιεινὴ εἶνε ἡ πρῶτον ἀδελφὴ τῆς Ἰατρικῆς. Ἦτο γνωστὴ πρὸ τοῦ ἀρχαίου Ἑλλήνου καὶ τοῦ Ρωμαίου· ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀρχαιότερα ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου. Βάσις τῆς υγιεινῆς εἶνε τὸ ὕδωρ, — τῆς θαλάσσης ἢ τῆς ξηρᾶς, — τὸ ὅποιον πάλιν εἶνε ἡ βάσις παντὸς λουτροῦ, τὸ

ὅποιον πάλιν εἶνε ἡ βάσις πάσης εὐεξίας. Νὰ ἐξυπνᾶτε πρῶτ', νὰ κοιμᾶσθε πρῶτ' καὶ τανάπαλιν, — νὰ ζῆτε ἐν ὀμονοίᾳ μὲ τοὺς συγγενεῖς σας καὶ τοὺς φίλους σας, — νὰ μὴ φορῆτε πολὺ στενὰ ἢ πολὺ ἀκριβὰ φορέματα, — νὰ κάμνετε γυμναστικὴν καὶ σωμαστικὴν, (σὰς συνιστῶ προπάντων τὸ σπαθὶ... τοῦ ξεσπαθώματος), — νὰ στέλλετε τακτικὰ τὰ ἐπισκεπτήριά σας τὴν Πρωτοχρονίαν, — νὰ γαναναῶνετε ἐνωρὶς τὴν συνδρομὴν σας εἰς τὴν Διάπλασιν, — ἰδοὺ τὰ αἰώνια παραγγέλματα, ἀνεὶ τῶν ὁποίων δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὑγεία τῆς προκοπῆς.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀξιωμαθημονεῦτου ἐκείνης ἐσπερίδος, ὁ Κάρολος ἐπήγγαγεν εἰς τὸν ἄγρον, μὲ τὸ λισγάρι εἰς τὸν ὄμιον, ὅταν ἤκουσε νὰ τὸν φωνάζουν: — Περιμένε με λοιπὸν, ἔχω νὰ σου ὀμιλήσω.

Ἦτο ἡ Αἰμιλία, ἡ ὁποία ἠγωνίζετο νὰ τὸν φθάσῃ, τοῦλάχιστον πρὸ πέντε λεπτῶν.

— Τί γρήγορα πού περκατεῖς! ἐφώναξεν ἀσθμαίνουσα. Ἡ γιὰ νὰ παρεκάλεσε νὰ πάγῃ κατὶ νὰ πῶ τῆς κυρίας Σάμβορν, κ' ἐσυλλογίσθηκα ὅτι εἴμποροῦμεν νὰ κάμωμεν μέρος τοῦ δρόμου μαζί. Λοιπὸν, πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ ἐσπερὶς τῆς Χαράς; Διεσκέδασες; Μετενόησες πού ἐπήγες;

Τρεῖς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Κάρολος ἤρκεισθ νάποκριθῇ ἀορίστως:

— Ἐλπίζω ὅτι τοὺς ἔκαμα νὰ γελᾶσθ ἀρκετὰ, κ' ἔτσι ἐπλήρωσα τὴν εἰσοδὸν μου.

— Ἡ συμπεριφορὰ τῆς Χαράς δὲν σ' ἔπεισε λοιπὸν ὅτι ἦσαν εὐπρόσδεκτος; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ὑψοῦσα τοὺς ὄμους.

— Ὅχι· αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Σάμβορν ἔχει πάντα μιὰ γλῶσσα τὸσω γλυκεῖα, πού κανεὶς δὲν εἴμπορεῖ ποτε νὰ βασισθῇ.

— Τί ἐνωρεῖς μὲ αὐτό;

— Τίποτε· ἐνωρὸν μόνον, ὅτι ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ λέγῃ ὠραῖα λόγια καὶ πρὸς ἀνθρώπους, πού δὲν τὴν νοιάζῃ γι' αὐτοὺς οὔτε τὸ σο!

Καὶ ὁ Κάρολος, μὲ πικρῶδες κίνημα, ἔθραυσεν ἓνα ἄχυρον, τὸ ὅποιον ἐσῆκωσεν ἀπὸ τὸν δρόμον.

— Ἄν δὲν ἦσθε σέτι, ὑπέλαθε, δὲν θὰ μ' ἐπροσκαλοῦσε ποτέ.

— Ποῖός σοῦ το εἶπεν; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία.

— Ὁ Κάρολος ἤρκει νὰ γελᾷ.

— Τὸ ὕφος σας θάρκοῦσε νὰ με φωτίσῃ, καὶ ἂν δὲν το ἤξευρα, ἀπεκρίθη ἡ φίλη σας μ' ἐπροσκάλεσε δι' ἀγάπην σας, καὶ ὄχι τὸσον διὰ νὰ σας εὐχαριστήσῃ, ὅσον διότι δὲν εἶχε κανένα πράχαιρον διὰ τὸν ρόλον ἐκεῖνον. Ξεῦρετε ὅτι δὲν δίδω σημασίαν εἰς τοὺς τύπους· ἐπήγα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι σ' ἐδέχθη ἄσχημα;

— Ἀπεναντίας, μ' ἐδέχθη λαμπρὰ. Ὅποιος τὴν ἄκουε, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἦμεν ὁ βασιλεὺς τῆς συναστροφῆς. Κομπλιμέντα καὶ κολακείες ὄσες θέλα-

τε. Ὁραία εἶνε καὶ ἡ εὐγένεια, ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ τὴν εὐλιχρίνειαν.

— Κάρολε! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· λησμονεῖς ὅτι εἶνε ἡ καλλιτέρα μου φίλη!

— Συγγνώμην, μίς Αἰμιλία, ὁ σκοπός μου δὲν ἦτο νὰ σας λυτῶσω. Ἀλλὰ καὶ τί εἶπα; ὅτι ἔχει γλῶσσα γλυκεῖα; Εἴμπορεῖ νὰ το πάρῃ καὶ γιὰ κομπλιμέντο.

Ἡ Αἰμιλία ἔκρινε καλὸν νάλλάξῃ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας:

— Ἡ μίς Λαίχημπόντι ἔλεγε χθὲς ὅτι γεννήθηκα γιὰ νὰ γίνης δικηγόρος, ὑπέλαθε, καὶ ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ γίνεσο δικηγόρος ἀπὸ τοὺς ἐλίγους. Καὶ αὐτὸ ἐπίσης θὰ τὸνομάσῃς κολακείαν;

— Τὸ κάθε τί ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον πού τὸ λέγει κανεὶς, ἀπήτησεν ὁ Κάρολος.

Ἦτο φιλόδοξος ὁ νεανίσκος αὐτός, ὁ καταγινόμενος σήμερον εἰς τὰς ταπεινότερας οἰκιακὰς ἐργασίας. Ἡ γνώμη τῆς μίς Λαίχημπόντι, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο δικαίως ὡς ἐν τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων προσώπων τοῦ Κιμπασσέτου, ὅπου δεηθῶντο τὸ ἀνώτερον Παρθενιαγωγεῖον, δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ εἶνε ἀδιάφορος, καὶ τὸσω μᾶλλον, καθὼς συνεισφέρει μὲ τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Δάβενπορτ, ὁ ὁποῖος ἐπανειλημμένως τῷ εἶχε προεῖπη μὲλλον λαμπρόν.

— Αἰμιλία, ἀνέκραξε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, ἤτιέ μου λοιπὸν, διὰ τί ὀμοιάζετε τὸσον ὀλίγον μὲ τὰ κορίτσια τοῦ Κιμπασσέτου; Καμμίᾳ ἀπὸ τὰς ἐδῶ δεσποινίδας δὲν θὰ καταδέχετο νὰ κάμῃ ἓνα βῆμα, μὲ ἀνθρώπον φέροντα εἰς τὸν ὄμιον τοῦ λισγάρι!

— Νομίζεις; πιθανόν... Ἀλλὰ κατὰ τί εἴμπορεῖ νὰ βλάψῃ αὐτὸ ἐμέ; Πρῶτον ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμη ἀρκετὰ μεγάλη, δὲν εἶμαι σωστὴ δεσποινὶς, καθὼς λέγουσιν... Ἐπειτα, διὰ τί νὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου τέτοιαι ἀνοησίες;

— Ναι, διὰ τί; Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα.

— Ἰσως διότι ὑπῆρξα πλούσια καὶ πτωχή.

— Πῶς; πλοῦσια καὶ πτωχὴ συγχρόνως;

— Ὅχι δά, τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου. Μὰ λίγα λόγια, ἰδοὺ πῶς: ὅταν ἦμουν πολὺ μικρά, οἱ γονεῖς μου εὐρέθησαν εἰς πολὺ στενωχωρὸν θέσιν, καὶ τότε ἤλθον μὲ νὰ κατοικήσωμεν μαζί μὲ τὸν παππού. Ὅταν ἐξαναπανδρεύθη, ἐπήγαμεν εἰς τὴν Βοστώνην· ἐκεῖ δὲν εἶχαμεν ὑπηρετρίαν, κ' ἐγὼ ἐδοηθῶσα τὴν ἡμέρην μου νὰ περιποιῆται τὰ δέλεα μου καὶ νὰ κάμῃ τὸ νοικοκυριό.

Ἐπειτα, ὅταν ἦμουν ἐννέα χρόνων, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Πέθανεν ἓνας θεῖος τῆς μαμᾶς καὶ τῆς ἀρῆσεν ἑκατὸν χιλιάδας δολλάρια. Τότε ἀγοράσαμεν ἓνα ὄρατο σπίτι, εἶχαμεν ἓνα σωρὸν ὑπηρετῆς, σέρραν, πιάνο μὲ οὐρά, (ὄχι τὸ καίμενο μου τὸ πιάνο! αὐτὸ λυποῦμαι ἀπ' ὅλα μας τὰ πλοῦτη...) ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐβίασθη πολὺν καιρὸν. Ὁ μπαμπᾶς ἔχασεν ὅλα τὰ χρήματα εἰς μίαν ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία ἀπέτυχε, καὶ... τ' εἶχες, Γιάννη, τ' εἶχα παντα! Ἐμείναν μὲν πάλιν πτωχοί. Ὁ μπαμπᾶς ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ τύχην ἄλλου. Τὸ θλιβερότερον εἶνε, ὅτι δὲν τὴν εὐρίσκει ποτέ· ὅτι νὰ ἐπιχειρήσῃ, τοῦ ἀποτυγχάνει... Ὁ καίμενος ὁ πατέρας!.. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ λυποῦμαι καὶ νακελιζῶμαι; Ἄν δὲν ἔχη τύχη σήμερον, θὰ ἔχη ἀργότερον. Ἐπειτα, μήπως εἶνε κανεὶς εὐτυχέστε-

ἀπὸ ὅσων ἤξευρα περὶ τοῦ χαρακτήρος της, ὑπέλαθε ὁ Κάρολος.
— Ναι, εἶνε κάμποσος καιρὸς πού μετεβλήθη, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία. Εἶνε πραγματικῶς ἀπίστευτον μέχρι τοῦ βαθμοῦ ἥλλαξε συμπεριφορὰν πρὸς τὴν Σένην, καὶ αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν περιφημὴν σκητὴν πού σου διηγῆθηκα. Ἀλλὰ πέ μου, Κάρολε, εὐλιχρίνως ποῖαν ἀπὸ τὰς φίλας μου προτιμᾶς;
— Ἐκείνην τὴν εὐμορφὴν μελαχροίνην μὲ τὰ μαῦρα μάτια, πού ἔχει ὕψος τὸσον εὐγενές...
— Τὴν Βιργινίαν Κούρτις;
— Ναι, νομίζω ὅτι ὀνομάζεται Βιργινία· ἐφοροῦσε οὐρανὶ φόρεμα μὲ ἄσπρες δαντέλλες.

— Ἐπειτα, μήπως εἶνε κανεὶς εὐτυχέστερος ὅταν εἶνε πτωχός; Ἄν δὲν ἐχωριζόμην ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου, σὲ βεβαίῳ δὲν θὰ μ' ἐμελε καθόλου.

Κ' εὐθὺς μετὰ τὴν φιλοσοφικὴν αὐτὴν σκέψιν, ἡ Αἰμιλία ἐσπευσε νάλλάξῃ καὶ πάλιν τὸ θέμα.

— Πέ μου λοιπὸν, ἠρώτησεν, ἂν διεσκέδασες χθὲς ναί, ἢ ὄχι;

— Διεσκέδασα ἀπείρωσ! ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος μετ' ἐμφάσεως· ὀρίστε, εἰσθε τώρα εὐχαριστημένη;

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Καὶ ποῖα σὰς ἔκαμην ἐντόπιον ἀπὸ τὰς δεσποινίδας;

— Ἐκείνη πού τὴν ἐφρονάζατε Σένην· ἦτο τελείως κομικὴ.

— Ἐπειτα;

— Ἄς εἶνε, ξεῦρετε τί φρονῶ περὶ τῆς δεσποινίδος μὲ τὸ ὀριζόντιον πηγούνι.

— Ἄ, ναι, γιὰ τὴν Δόρα Τόπλιφ θέλεις νὰ πῆς; Ἀλήθεια, αὐτὴ στέκεται πάντα τὸσον κορδαμένη καὶ ἀλόγιστη, ὥστε τὸ πηγούνι της εἶνε ἐντελὸς εἰς τὸν ἄστρον. Ἀλλὰ ποῖός ξεῦρει ἂν δὲν το κάμῃ ἐπιτήδης; ἂν δὲν το νομίζῃ ἀριστοκρατικόν;

— Μοῦ ἐφάνη ὅμως ὀλιγώτερον ἀκατάδεκτη ἀπ' ὅτι ἐπερίμενα, ἔπειτα

Η ΨΥΧΟΜΑΝΑ

Βεβλὸν διὰ τὸν 79ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος [78α τῆς Περικλήρου εἰς τὴν σελίδα 107].

— Ἄ, ἡ Βιργινία! Ἀλήθεια, ἔχει πολλὰ προτερήματα καὶ εἶνε πολὺ χαριτωμένη. Δὲν ἀπορῶ πού σου ἄρεσεν. Ἐντούτοις πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Χαράν· αὐτὸ πλέον εἴμπορεῖς νὰ το ἐνωήσῃς καὶ μόνος σου.

— Ὄριστε λοιπὸν πού σας δυσηρέστησα καὶ πάλιν! εἶπεν ὁ Κάρολος, ἐκπληττόμενος καθ' ἑαυτὸν διὰ τὴν προτίμησιν τῆς Αἰμιλίας πρὸς μίαν νεανίδα, ἡ ὁποία τῷ ἐφάνη πολὺ ἑλαφρὰ καὶ πολὺ ἀσήμαντος, μεθ' ὅλην τὴν

ώραίαν της γλώσσας, τους καλούς της τρόπους και το εύμορφόν της πρόσωπον.

«Θά ήμουν κ' εγώ τυφλός σαν αυτή, αν είχα κανένα στενόν φίλον;» εσυλλογίσθη. Άλλά τὸ ζήτημα ἦτο δυσπεπίλυτον δι' αὐτὸν, ὁ ὅποιος οὐδέποτε ἀπέκτησε φίλον συνομήλικον. Ὅχι, ὅτι ἦτο ἀκοινωνήτου χαρακτήρος; ἀλλὰ διότι κανεὶς ποτὲ δὲν τῷ εἶδειζε φιλιαν, ἐκ τῶν νέων μὲ τοὺς ὁποίους ἐπεθύμει νὰ συνδεθῇ, καὶ ἀπὸ φόβου μήπως ἤθελεν ἀποκρουσθῆ ἂν ἔκαμνεν ἀρχὴν αὐτός, ἔμμενε πάντοτε παρήμερος.

— Καρόλε, τῷ εἶπεν ἡ Διμιλία, ἤθελα ὅσον εἶμαι μαζί σου, νὰ σου κάμω ἀκόμη ἓνα κομπλιμέντο... ἀφοῦ μάλιστα δὲν σου κάμουν συχνά...

— Πῆτε μου μόνον εἰ δὲν ἐντραπήκατε διὰ λογαριασμόν μου, καὶ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος.

— Νὰ ἐντραπῶ! εἶσαι τρελός!.. Καὶ γιατί νὰ ἐντραπῶ διὰ λογαριασμόν σου, σὲ παρακαλῶ;

— Μὰ τὰ νουχά μου, οἱ τρόποι μου... ξεβάρω κ' ἐγώ...

— Ἐλα τώρα! μὴν καμαρόνεις! Τὰ ρουχά σου ἦσαν λαμπρά καὶ οἱ τρόποι σου ἀμύπητοι. Ἦμουν πολὺ ὑπερήφανη, διότι ἐγὼ σ' ἐπῆγα εἰς τὴν συναναστροφήν!

[Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΤΙΛΗΣ [Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

ΤΑ ΟΜΕΙΡΑ ΤΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΥ

Βάλτος, 15 Μαρτίου

Ὀψ! ἀνεπνευσα τελοσπάντων! Ἐφυγεν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔφυγεν, ἐξέκουμπισθη ἡ ἀγρία ἐκείνη οἰκογένεια, τὸ πτερωτόν σου φίλον, ποῦ εἶχε κάμη κατόχνη τοῦ βάλτου μας καὶ μὰς εἶχεν εἰς τρομοκρατίαν τόσον καιρόν!

Μὰ τί τρομερές αὐτὲς οἱ ἀγριοπαπες!.. Ἀκούς ἐκεῖ, φίλε μου, νὰ ἔχουν τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς μὲ βατραχούς, καὶ νὰ ξενιδοῦν ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Γροιλανδίαν, φαντάσου!—διὰ νὰ εὐρίσκουν ἐδῶ τὸ φαγὶ πού τους ἀρέσει!.. Ἐχάθησαν τόσα ἄλλα ὠραία πράγματα, τόσα σκουληκάκια, τόσα χορταράκια, διὰ νὰ φάγουν; Ὅχι, λέεις, ἐμὰς μὰς ἀρέσουν οἱ βάτραχοι. Ἀκόμη καὶ τὸ μικρὸν τους ἔκλαιγε σαν δαιμονισμένο, ὅταν τοῦ εἶδαν ἄλλο φαγί.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς προτιμήσεως;.. τὸ φαντάζεσαι! ἡ φυλὴ μας ἐδῶ ἀπεδεκατίσθη, ἡ οἰκογένειά μου ἐρήμαξε. Ἐχασα τὴ γυναικίולά μου καὶ δέκα χαριτωμένα παιδάκια. Ἐμείνα χῆρος, φίλε μου, χῆρος μὲ ἄλλα δέκα παιδάκια! Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ἔπαθαν ἄλλαι αἱ οἰκογένειαι, ἀφίνω δὲ οἱ μερ-

καὶ ἐξεκλήρισαν παντελῶς. Κατὰ ἀτροφή!

Ποῦ νὰ σου περιγράψω τὴν ἀγανίαν μας ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν!.. Ἐδλεπες, ἔχρανα εἰς τὸν πυθμένα τοῦ βάλτου κάτι κινούμενες σκιές... Ὡς ποῦ νὰ σκεφθῆς τί νὰ ἦσαν, μπλοῦμα! ἐβουτούσαν εἰς τὸ νερὸν μιὰ μυτάρια κίτρινη, ἓνα κεφάλι τερατώδες, ἓνας λαϊμὸς ἀτελειώτος, καὶ χράπ! ἀρπάκε τὸν βάτραχον ἢ τὸ βατραχάκι ποῦ ἐτύχαιεν ἐμπρός. Διὸτι τότε θὰ βασιλεύῃ τελεία εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη, αὐτὰ δέ, καθὼς εἰσεύρεται, εἶνε ταπεινάτοιχα στοίχαια πάσης προόδου κ' εὐδαιμονίας.

Ναί, ἀγαπητέ μου φίλε! Αὐτὸ εἶνε τὸ δνερόν μου... Ἄν θέλεις, ἔλα καμμιζ μέρα νὰ σοῦ το ἀναπτύξω καλλίτερα προφορικῶς. Τώρα ποῦ ἐλειψεν ἡ τρομοκρατία, θὰ διασκεδάσωμεν καλά. Σὲ περιμένω καὶ σὲ γλυκοφιλῶ ὁ ἀγαπῶν σε.

Φουσάκας Βατραχιδῆς. Καὶ διὰ τὸ πιστόν τῆς ἀνιγραπῆς ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς (πρὸς φίλον του) — Σέρεις, καίμενε, ὅταν πῶ καφε, τὸ βράδυ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ὁ μικρὸς Τάκης: — Μὰ! ἐγὼ ἴσα-ἴσα τὸ ἐναντίον, ὅταν κοιμηθῶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ καφε.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ ἠέριστο. Χαίρει ἀπὸ τὸν Μπαμπᾶ.

Ὁ Μπαμπᾶς: — Νέκο, τὸ ἀπλοῖον ἐβῶς τὸ ἔγραψεν ὁ Τάκης, καὶ ἡ μικρὰ Λίξ προλαμβάνουσα: — Ὅχι, μπαμπᾶ, καθισμένος!

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Φάνης Ἀσπίας

Ὁ Μόνταξ: — Φαντάσου, ἀγαπητή μου, ἓνας θεὸς μου εἶνε τόσον ὤψιλος, ὥστε ἀναγκάζεται νὰ σκίψῃ διὰ νάνησιν τὸ σιγάρο του ἀπὸ τὸ φανῆν τοῦ βρόμου.

Ὁ Ἄλλοπρόβαλλος: — Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐγὼ ἔχω μιὰ φίλη τόσο κοντὴ, ὥστε πρέπει νὰ νουθετῶ στὴν κερκέλα γιὰ... νὰ κενισθῇ!

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ζακιδῆς [Ε]

ΔΙΔΑΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΟΣ»

Χριστὸς Ἀνέστη!

Σὲ συγκαίρω, Θεοφ. Καρλῆ, διὰ τὰς προόδους τῆς: «Ἐρα» σα. Ὅσον διὰ τὸ «Τέχνασμα τοῦ Παναγῆ», τὴν Κομωδίαν ποῦ ἐδημοσίευσας κέρσει, καὶ ἡ ὁποία ὁμοίαια πολὺ μὲ τὸ «Ὅπως στρώσει» θὰ πλαισιώσῃ τοῦ ἴσου τόμου σου ἀπαντῶ τὰ ἐξῆς: Καὶ αἱ δύο κομωδίαι εἶνε διασκευὴ μίαι καὶ τῆς αὐτῆς γαλιτικῆς κομωδίας τῆς Βερθὰς Βαδιέ. Ἄλλοι συγγραφεῖς μου ἔκαμα τὴν πρώτην (ὁ κ. Παναγιώτης Ι. Φέρμοπος) καὶ ἄλλοι τὴν δευτέραν (ὁ κ. Κίμων Ἀλκιδῆς). Ἄλλὰ ποῦ νὰ ἐνθυμηθῶ ὑστερ' ἀπὸ δεκαετρία χρόνια, δεῖ εἶχε ἐδημοσιεύσῃ ἡδὴ ἄλλη διασκευὴ! Καὶ δυστυχῶς δὲν το ἐνθυμήθη ὅτε ὁ κ. Ἀλκιδῆς, δὲν πειράζει ὅμως, ὁμοίως καμμιζ πορὰν γίνονται δύο καὶ τρεῖς μεταφράσεις ἐνθὺ καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔργου. Ἐπειτα, μήπως ὅλοι οἱ τῶνοι συνδραμῆται μοῦ εἰδάσαν τὸν ἴσον τόνον;

βάλτοι μας θὰ ἐλευθερωθῶν ἀπὸ τοὺς πτερωτοὺς κ' αἰμοδόρους αὐτοὺς ἐπιδρομεῖς, ἀπὸ τοὺς τυράννους, καὶ οἱ βάτραχοι θάναπνεύσουν, θὰ ἡσυχάσουν, θὰ μείνουν ἐλεύθεροι νὰ ζήσουν, νὰ πολλαπλασιασθοῦν, νὰ γαμπεύθουν, νὰ προοδεύσουν, καὶ νὰ ἐπιτελέσουν ἄρα ἐκεῖνα τὰ μεγὰλα καὶ ἐνδοξα ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα τοὺς προώρισεν ὁ Δημιουργός. Διὸτι τότε θὰ βασιλεύῃ τελεία εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη, αὐτὰ δέ, καθὼς εἰσεύρεται, εἶνε ταπεινάτοιχα στοίχαια πάσης προόδου κ' εὐδαιμονίας.

Ναί, ἀγαπητέ μου φίλε! Αὐτὸ εἶνε τὸ δνερόν μου... Ἄν θέλεις, ἔλα καμμιζ μέρα νὰ σοῦ το ἀναπτύξω καλλίτερα προφορικῶς. Τώρα ποῦ ἐλειψεν ἡ τρομοκρατία, θὰ διασκεδάσωμεν καλά. Σὲ περιμένω καὶ σὲ γλυκοφιλῶ ὁ ἀγαπῶν σε.

Φουσάκας Βατραχιδῆς. Καὶ διὰ τὸ πιστόν τῆς ἀνιγραπῆς ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς (πρὸς φίλον του) — Σέρεις, καίμενε, ὅταν πῶ καφε, τὸ βράδυ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ὁ μικρὸς Τάκης: — Μὰ! ἐγὼ ἴσα-ἴσα τὸ ἐναντίον, ὅταν κοιμηθῶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ καφε.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ ἠέριστο. Χαίρει ἀπὸ τὸν Μπαμπᾶ.

Ὁ Μπαμπᾶς: — Νέκο, τὸ ἀπλοῖον ἐβῶς τὸ ἔγραψεν ὁ Τάκης, καὶ ἡ μικρὰ Λίξ προλαμβάνουσα: — Ὅχι, μπαμπᾶ, καθισμένος!

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Φάνης Ἀσπίας

Ὁ Μόνταξ: — Φαντάσου, ἀγαπητή μου, ἓνας θεὸς μου εἶνε τόσον ὤψιλος, ὥστε ἀναγκάζεται νὰ σκίψῃ διὰ νάνησιν τὸ σιγάρο του ἀπὸ τὸ φανῆν τοῦ βρόμου.

Ὁ Ἄλλοπρόβαλλος: — Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐγὼ ἔχω μιὰ φίλη τόσο κοντὴ, ὥστε πρέπει νὰ νουθετῶ στὴν κερκέλα γιὰ... νὰ κενισθῇ!

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ζακιδῆς [Ε]

ΔΙΔΑΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΟΣ»

Χριστὸς Ἀνέστη!

Σὲ συγκαίρω, Θεοφ. Καρλῆ, διὰ τὰς προόδους τῆς: «Ἐρα» σα. Ὅσον διὰ τὸ «Τέχνασμα τοῦ Παναγῆ», τὴν Κομωδίαν ποῦ ἐδημοσίευσας κέρσει, καὶ ἡ ὁποία ὁμοίαια πολὺ μὲ τὸ «Ὅπως στρώσει» θὰ πλαισιώσῃ τοῦ ἴσου τόμου σου ἀπαντῶ τὰ ἐξῆς: Καὶ αἱ δύο κομωδίαι εἶνε διασκευὴ μίαι καὶ τῆς αὐτῆς γαλιτικῆς κομωδίας τῆς Βερθὰς Βαδιέ. Ἄλλοι συγγραφεῖς μου ἔκαμα τὴν πρώτην (ὁ κ. Παναγιώτης Ι. Φέρμοπος) καὶ ἄλλοι τὴν δευτέραν (ὁ κ. Κίμων Ἀλκιδῆς). Ἄλλὰ ποῦ νὰ ἐνθυμηθῶ ὑστερ' ἀπὸ δεκαετρία χρόνια, δεῖ εἶχε ἐδημοσιεύσῃ ἡδὴ ἄλλη διασκευὴ! Καὶ δυστυχῶς δὲν το ἐνθυμήθη ὅτε ὁ κ. Ἀλκιδῆς, δὲν πειράζει ὅμως, ὁμοίως καμμιζ πορὰν γίνονται δύο καὶ τρεῖς μεταφράσεις ἐνθὺ καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔργου. Ἐπειτα, μήπως ὅλοι οἱ τῶνοι συνδραμῆται μοῦ εἰδάσαν τὸν ἴσον τόνον;

Ὅχι, Ἐπιπέτα Ἀστέ, ἐκ' αὐδενὶ λόγῳ δὲν πρέπει νὰ νουθετῶσῃς τὸ πτερόδιον ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ ἐλαθεῖς κατόπι προτάσεως σου διὰ τοῦ Γραφεῖου μου. Διὸτι ἐγὼ δὲν θὰ ἡξάρω τίποτε, εἰς τὸ Εὐρετήριον θὰ σημεϊοῦσαι διὰ καθυστέρων, καὶ νὰ σοῦ προτάσει δὲν θὰ δημοσιεύονται. Ἡ Β' Σειρὰ τῶν «ἐλληνημάτων» ἔμνεποῦλου θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς, καὶ εἶμαι βεβαία δεῖ θὰ σοῦ ἀρέσῃ ὅσον σοῦ ἤρεσε καὶ ἡ πρώτη.

Ὅχι εἰς μερικὸς, ὡς λέγεις, Λευκὸν Κρίνον, ἀλλὰ εἰς ὅλους καὶ εἰς ἄλλας ἀκαγορεύων τὴν μετ' ἑστεροφύλου ἀλληλογραφίαν. Διὰ τοῦ Γραφεῖου μου, γὰρ ἀλλογραφῶν μόνον μὲ ἀγρία, καὶ τὰ κορίτσια μόνον μὲ κορίτσια. Ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἡ ἀλληλογραφία ἔχει σκοπὸν τὴν σύναφιν φιλίας, φιλία δὲ μεταξὺ ἑστεροφύλων δὲν εἶνε δυνατὸν, — ἡ τελευταίον πολὺ σπάνιον, — νὰ ὑπάρῃ, ὅτε καὶ τὰ αἰσθητὰ, καὶ αἱ κλίσεις, καὶ ἡ ἀνάπτυξις, καὶ αἱ ἀσχολίαι εἶνε πάντοτε διαφορετικαὶ μεταξὺ ἐνὸς ἀγορεύου καὶ ἐνὸς κοριτσοῦ.

Τὸ ἐξῆς χαριτωμένον ἐπιστόδιον μοῦ διηγήται ἡ Κάκια: «Ἐνα πρωί, ἡ μαμά μου εἰδάβαζε κάτι ἀλληλογραφίας παλαιῶν σου τόμων, καὶ εἶδε κάπου δεῖ ἐγνε συνδρομητικῶς σου μιὰ κυρία Ἀγγίλι. Δεξιὸν λέγεις σὺ μπαμπᾶ μου: — Τί νόημα εἶχε τώρα νὰ γῆνι συνδρομητικῶς μιὰ κυρία ξένη, ὑπανδρευμένη! Ὁ μπαμπᾶς ὁ καίμενος γυρίζει, τὴν κυριάζει, καὶ τῆς λέγει: — Μὰ ὅ,τι νόημα ἔχει ποῦ καὶ σὺ τώρα τόσον καιρόν, δὲν διαβάσεις ἄλλο ἀπὸ τὴν Διάπλασιν, ἢ μήπως ἔξίχασες δεῖ εἶσαι ὑπανδρευμένη; Ἐνοεῖς τί γέλια ἔκαμνε ἡ μαμά μου καὶ ὅλοι μας ὅταν εἶδαμεν τὴν ἀλήθειαν.»

Φίλε μου Γ. Δ., ψευδώνυμον ἔλαβε πέρσι Μικρὸς Ἰθακήσιος, ὥστε εἰμπορεῖ καλλίστα νὰ το διατηρήσῃ, ἢ ἂν θέλῃς νὰ το ἀλλάξῃς, πρέπει κατὰ τὸν Κανονισμόν νὰ πληρώσῃς τὸ δραχμῆν. Χαῖρον ποῦ ἔγινες καλά κ' ἐπῆμν πλέον νὰ μου γράφῃς συχνά. Ναί, νὰ μὴ δαυνεῖξῃς τὰ φυλλάδια σου, διότι σοῦ τα χάνουν καὶ σοῦ τα καταστρέφουν. Καὶ τότε πάει ὁ τόμος!

Ὁ Θεὸς δὲν φοβίσει κανένα κλυδίστον, — ποῦ γράφει ὁ Λέων τῆς Χαϊρονείας, πολὺ πρὶν ἰδῆ ὅσα μοῦ ἔγραψεν ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀθήνης, — νὰ κάμῃ καμμιζ δειρῶν διὰ νὰ εἰδέσθαι τὸ φύλλον δις τῆς ἑβδομάδος; Διὸτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀνυπομονήσαν μου μέχρι τῆς λήψεως τοῦ φύλλου. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ εἶνε καὶ ὁ μπαμπᾶς μου, ὁ ὅποιος τὸ ἐσπείρας δὲν κάμνει ἄλλο, παρὰ νὰ διαβάσῃ τόνους σου παλαιούς. Μίαν ἡμέραν μοῦ εἶπεν δεῖ ἂν ἦτο καθηγητής, θὰ ἐπέβαλλεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς νὰ γίνον συνδρομητικῶς σου. Τί κρῖμα νὰ μὴν εἶνε ὁ πατέρας σου κανένας ἰσχυροὺς ὁμογενής! Ἐστὶ τὸ ζήτημα θὰ ἔλθῃ... Ὁ πατήρ μου μ' ἐρωεῖ: εἶνε συνδρομητής.

Πότος ἔμμε, πολὺ ἔξυπνη ἡ πρὸς τὸν Ἀνακίαν συμβουλὴ σου. Ἀλλὰ τί ἰδιοτροπία εἶνε αὐτὴ νὰ γράφῃς εἰς ταχυδρομικὰ Δελτάρια καὶ Βραχέιας Ἐπιστολάς, μὲ συνέχισαν ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο; Ἀφοῦ ἔχῃς νὰ γράφῃς τίσα, δεῖσαι δὲν κάμνεις σωστὴν ἐπιστολήν; — Ἐξέχασες νὰ μοῦ γράψῃς τὸ ὄνομα τοῦ παιδοῦ καὶ νὰ το συστήσῃς. Ὅσον διὰ τῆς ἀσκήσεως, αὐταὶ δὲν εἶνε ἀπομιμῆσις. Ἀπλὴ σύμπνοια; νὰ ἔχουν τὴν ἴδιαν λύσιν ὅπως ἄλλοι προδημοσίευσας; ἀλλ' ὅταν ἡ διὰτύχως εἶνε διαφορετικὴ, δὲν πειράζει.

Ἦθελα νὰ ἡξάρω ποτα εἶνε αὐτὰ, ποῦ ὑπαγράφονται ὅλα κατὰ Κᾶ καὶ ποῦ μοῦ ἔστειλαν τὰς χροματιστάς γελοιογραφίας κλύθους συνδρομητικῶν καὶ συνδρομητικῶν... Τὰς συγκαίρω διὰ τὸ πνεῦμα των, ἀλλ' ὅχι καὶ διὰ τὴν ζωγραφικὴν τῶν δεινότητων. Ἄλλως δὲ ἐπῆμν ὅτι δὲν θὰ ἔχουν καὶ μεγάλας καλλιτεχνικάς ἀξιώσεις, — ὡς ἔμνεπαι ποῦ εἶνε!

Ἐλαβα καὶ τὸ ἀγγελτήριο τῶν γάμων τῆς προσφιλῆς μοῦ Ἐρωστειδῆδος. Τώρα μένει

εἰς τὸ Μαντῆσερον, καὶ μοῦ ὑπόσχεται μάλιστα δεῖ θὰ με συστήσῃ εἰς ὅσας ἐλληνας οἰκογενείας θὰ γνωρίσῃ ἐκεῖ. Μετὰ τῶν ἀσφυγῶν μου εὐχῶν, τῆς στέλλω καὶ τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας.

Καὶ Κωνσταντῆδες σὰν τὸν Κανάρη, καὶ Ἀντρέηςδες σὰν τὸν Μιαούλη, καὶ Μάρκουδες σὰν τὸν Μπάσπαρη, καὶ Θεοδοῦδες σὰν τὸν Κολοκοτρώνη, καὶ ὅ,τι ἄλλο ὄνομα θέλεις, ἔχομεν ἐδῶ, ἀγαπητέ μου Μαλλιαρέ. Τὰ Τάκης καὶ Τότης, ὅπως καὶ τὰ Μίμης, Φίφης, Νίκος, Νήπιος, κτλ. κτλ. εἶνε χαϊδευτικὰ. Τὸ ἴσοδόν μόνον μπορεῖ νὰ προέργεται καθὼς λέει, ἀπὸ τῆς γαλιτικῆς νταντάδος. (ὅχι δὲ βαδλας!) τὰ ἄλλα ὄνομα εἶνε ἐλληνοκωτάτα. — Ἐξαίρετα μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος σὺ δι' ἀναγνώσιν γιὰ καὶ ἡ δημοτικὴ γλῶσσα δὲν ἀποκλείεται καθόλου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Στυμμένο Ἀστέρη, Γ. Δ. αἱ πρῶταί σου εἰς τὸ προσεχές! Φέρ-Ἄσος (Ι. Σ. ἰσοῦ αὐτὸ ποῦ θέλεις, καὶ μὲ τὰρχικὰ ποῦ ὀρίζεις) Ἐρωστὴν Πρωϊάρ (Μ. Χ. Γ. ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα, αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον διὰτὶ δὲν μοῦ ἔγραψες ὅλον τὸ ὄνομα τῆς φίλης μου, ἢ ὅποια προέργει τὸν μπαμπᾶ σου νὰ σ' ἐγγράψῃ;); Κορυθαίολον Ἐκτορα (* * *) αὐτὸ σοῦ ἐκλήμν σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον ποῦ ἐξήγησες; ἐργάζου πάντοτε μετὰ ζήλου, καὶ δὲν θὰ μετανουθῆς;) καὶ Ἐρωστὴν Ἀγαλία (+ +)

Ἀσπασίου Πληροφορία: ὁ Κένταυρος πληροφορεῖ τοὺς φίλους του, δεῖ εἶνε τὸ καλλιὸν Σῆρα κ' Ἐλα — τὸ Ἐρωστὸν Μεσολλόγγιον ἀσπάζεται τὸ Ἄσος Ἐλπίδος, τὸ ὅποιο ὁ ἀδελφὸς εἶνε φίλος του — τὸ Φθινοπωρινὸν Ρόδον πληροφορεῖ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκυρας δεῖ εἶνε περιττόν νὰ ζητῇ τὸνομά του, διότι τὸ βλέπει καθεκάστην. — Ὁ Ἀφρικανικὸς Ἕλιος ζητεῖ τὸνομα τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς, διότι δὲν ἠμύρσειε νὰ τα ἐνοήσῃ — ἡ Ναυσικά ἀσπάζεται τὴν Ἄδραν Καρδιαν καὶ τὸν Καλὸν Διάβολο καὶ ζητεῖ τὰ ὄνοματά των δεῖ ἀνταλλάξῃς Μ. Μυστικῶν. Ζητεῖ ἐπίσης τὴν διεύθυνσιν τῆς Χροσποκίτου Ἀλκινόου — τὸ Ἀσπὸν Ρόδον στέλλει ἓνα γλυκὸν εἰδέκι εἰς τὴν Ἀγροπόλιν Φωγῆν καὶ εἰς τὴν Πολύχρωμον Χρυσάλλιδαν, ἀναμείνει δὲ ἀνυπομονῶν τὰς φωτογραφίας των, καὶ τὰ φυλλάδια — ὁ Ρόδιος Ἰσπότης πληροφορεῖ τὸν Ἰσθμίου τοῦ Παραμᾶ δεῖ μόνον δεῖ ἀνταλλάξῃς Μ. Μυστικῶν θὰ μάθῃ τὴν διεύθυνσιν του, ἂν τὸν τῆς εἴπῃ κ' ἐκείνος; — Ὁ Βερύγγιος Περθῶς πληροφορεῖ τοὺς φίλους του δεῖ ἔγνοκαταλείπει τὸ ψευδώνυμόν του — τὸ Κελαπόλον Ροδιόν ἀσπάζεται τὸ Βαλιώτικο Κρᾶσι, τὸ ὅποιον γνωρίζει καλά — ἡ Βότρυχις θνητὴ συγκαίρει τὸ Κεντρί διὰ τὰς ὠραίας του γελοιογραφίας εἰς τὸ Ἡμιρρόδιον Σκόκου — ἡ Φιλοπατρία Ἰὰς ἀσπάζεται τὴν Μόνωσιν κ' ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ ποῦ μονάζει, διὰ νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως νὰ τῆς ὑποβάλῃ τὰ σέβη της καὶ τὰ παραπάνω της... διὰ τὴν καθυστέρησιν τῶν τετραδίων. — ἡ Μεγαλοκρητικὴ Φύσος ἀσπάζεται τὴν Μυστηριώδη Φύσιν καὶ τὸ Μή μου Ἀπίου τὸν ὅποιον γνωρίζει — ὁ Δελαμιτὶ πληροφορεῖ τὴν Ὀνειροπόλον Φωγῆν δεῖ ἂν τῆς γανερῶσῃ τὰρχικὰ του δι' ἀνταλλάξῃς Μ. Μυστικῶν — ἡ Διονυσία Πηγὴ ἀσπάζεται τὸ Ἐρωστὸν καὶ τὸ ἔρωτα τί γίνεται; συλλογιέται δεῖ τὸ Μοδὸν Δαδὲ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του — ὁ Ἀγγελλός τῆς Λαοῦς ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ζακιδῆδος καὶ τῆς Μαῖρας Προσωπιδόφου — ὁ Λεωκὸς Τάκινθος ἀσπάζεται τὸν Ἀντώνιον Κ. Παπαγεωργίου καὶ

τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἐνθυμῆται τοὺς πολέμους των. — ἡ Βεατρίκη χαίρετ' αὐτὴν. Ἀι-Λαίφ τῆς Νεαπόλεως καὶ Ζητεῖ ὄνομα του δι' ἀνταλλαγῆς καρτῶν — ὁ Ὀδελισκος τῆς Κλεοπάτρας χαίρετ' αὐτὴν Μυστηριώδη Φύσιν, τῆς ὁποίας γνωρίζει τὰρχικὰ καὶ τὴν διεύθυνσιν, ζητεῖ δε τὸνομα τῆς δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ἡ Ροδία Κωνηγεῖς συλλέγουσα ἔστομα καὶ ἂνθη, παρακαλεῖ τοὺς ἐπιθυμούντας νὰ τῆ στέλλουν τοιαῦτα (ἡ ἄλλη τῆς πληροφορίας δὲν δημοσιεύεται, δεῖται προδίδει ἐν ψευδώνυμον) — ἡ Ποιμενία τοῦ Παναχαϊκοῦ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Σημαίας τῆς Ἀγίας Λαυρας δεῖ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ὁ Ἀγγελός τῆς Ἀγάπης χαίρετ' αὐτὴν Πέτρον καὶ τὸν ἐρωτᾷ ποῦ, ἐνθ' ἀναγνώσῃ εἰς διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀγοριῶν, κατεβίβασεν τὸν ἑαυτοῦ του κάποτε κ' ἐξεργάσθη δεῖ ἦθελε νὰ εἶνε κορίτσι; — δεῖ ἄλλας δὲν ὑπάρχει χώρος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: ἡ Τριεξέχοντος μετὰ τὸ Ἀι-Λαίφ τῶν Παπασίων, Κεντρί, Φόσος, Πόθος, Ἐμμε καὶ Ζημιόραταν — ὁ Λόγος τῆς Ἀθηναίων μετὰ τὴν Ἀμαρῶλλιδαν, Λατρία τοῦ Ὁραίου, Ἀθηναίων, Κρητικῶν Κάστορων καὶ Κορινθιακῶν Κύμα — ἡ Τίτλη γαριέλλα μετὰ τὸν Μονογενῆ, Τριεξέχοντος, Ἀπόστολον τοῦ Νέστορος, Ἀι-Λαίφ τῆς Νεαπόλεως καὶ Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός. — ἡ Βοδῆπις Ἦρα μετὰ τὸν Ἀταθῶρον Ρόδου, Φόσος, Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός, Πιόνιον τῶν Ἀγροτών καὶ Ἀνεμόμολοι. — ἡ Ἀνέλιτος Λαρὰ μετὰ τὸν Ὁραίου, Ναυσικόπουλον τῆς Ἀδραν καὶ Ἀγγελλο τῆς Ἀγάπης. — ὁ Ἐξέχοντος Ἐλλην μετὰ τὸν Ἀσπὸν Κολυμβητῆν καὶ Ἐρωστὴν Βροχῆν. — ὁ Μαῖρος Ἰσπότης μετὰ τὸν Ὀρβελιον Τρωμάρον, Σπιθα-Τίταν καὶ Πρεθια τῆς Ἀντιλογίας. — ὁ Σανθὸς Βοσκόδ μετὰ τὸν Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλείου καὶ Ταπεινὸ Γρασεμί. — ἡ Ἀσπασίου Ἡμερίνα μετὰ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκυρας, Πιραμιόνην Καρδοῦλαν, Πρασινὸν Καβιάρι, Ὀδελισκος τῆς Κλεοπάτρας καὶ Κερκοπόλον Ἄσος. — ὁ Τριεξέχοντος Ἀστέος μετὰ τὴν Ροδόχρον Βοδῆπτον. — ἡ Ναναικὴ μετὰ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκυρας, Κοσμομύδον, Σιρ-ἰα-Φαλοῦλ, Ἀργ

δατορ Ἀνδρῶπων, Μυστηρώδη Φύσιν, Κορυθαυχόν Κέμα, Ἄετον τῆς Ἐρήμου καὶ Κρυοφθαλίον Κόρην — ἡ Παλλὰς μετ' ἃν Ἀνθοεῖτη Ἑλπίδος, Ὀνειροπλάτων Ψυχῆν, Τριγγαρέλαι, Σπίθα, Πύραν καὶ Πικραμένην Καρδούλαιαν. — ὁ Ρόδιος Ἰππύτης μετὰ τὸν Χαλδόν Διάβολον, Ἰαθμὸν τοῦ Παραμῆ, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἐπιμεράλλαν καὶ Ἀντιγόνην — τὸ Κεράμιον τῆς Ἐρήμου μετὰ τὴν Τζιρετζάγγελουσαν, Ἀθάραν Καρδιαν, Ἀνθάρ Γκατέ, Δουκισσαν τῶν Σαλδῶν καὶ Ἀρσῶν τῆς Ἐσθῆμου. — τὸ Κελαρόλον Ρυάκιον μετὰ τὴν Ἑλληνοπούλαιαν, Ἰτέαν, Κόκκινο Γαρόφαλο, Πικραμένην Καρδούλαιαν καὶ Ἀνθῶν τοῦ Μαῖον — ἡ Εὐτοχική θρητὴ μετὰ τὴν Διονυσιάδα Πηγῆν, Ἀθραν τοῦ Πηλίου, Κόκκινο Γαρόφαλλο, Ζουλεϊκαν καὶ Ζακπιδαν — ἡ Κλέϊα τοῦ Πόντου μετὰ τὸν Μιθριδάτην, Ξενιτευμένον Σινωπῆα, Ξενιτευμένην Σινωπίδα καὶ Κόρην τῆς Σινώπης.

Τῶν καθυστερουμένων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσῃν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὸ ἀπειλούμενα.

Ἀπὸ ἑναεταλικοῦ φιλέκου στέλλει ἡ τετράκλιος πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀνεπίστορον Λαγῶν (ὑπάρχοντες ἄνθρωποι κοῦ ὄσο νὰ φύγουν καὶ ὅ,τι νὰ φάγουν. πάντα εἰσὲ ἰσχυροὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ Ἀναγίας καὶ δυστυχῶς, δὲν ἐρεῖρεν ἀκίμη συνταγὴν διὰ τὸ πάχος.) Γεωργίον Πολύζου (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀταβύριον Ρόδου (προσεύχου λοιπὸν ἀπὸ τοῦ δὲν χάνεται ποτὲ ἡ προσευχὴ ἄλλως τε διὰ τὸ νὰ βραβευθῆ κατὰ εἰς Διαγωνισμόν, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶνε ὠραῖον, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν ὑπὸβληθέντων) ὡστε, βλέπει, ἔχει νὰ κἀμῃ καὶ ἡ Τύχη ἢ ὁ Θεός.) Ἐνδοξον Μεσολλόγγιον (εἶδες βέβαια ὅτι σοῦ ἀπήνεργα τὰ παράτονα σου ἦσαν βιαστικά; δὲν σὰς εἶπα, ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονήν;) Ἰππύτην τοῦ Μεσαίουῦ (καὶ σὺ ἔσπευσας πολὺ νάνυσσῃς ἡσυχῆς) Ἀρριζανικὸν Ἥλιον (ὁ μὲν) ἰηταῖς ἀλληλογραφίαν, εἶνε... κορίτσι) Θεσσαλικὴν Ἀκτίνα (ὅταν εἶνε καιρὸς θά το μάθῃς) βαθίσματα μ' ἐλύθησαν ὁ θάνατος τῆς καλῆς μου φίλης.) Ναυαϊκῶν ([E] διὰ τὴν περιγραφήν τῆς ἐκδρομῆς) Πηλοῖον τοῦ Δουναβίου ([E] διὰ τὴν ὠραῖαν ἐπιστολήν) Παλλιάδα (φίλησέ μου καὶ τὸν Γιαννάκη) Ρόδιον Ἰππύτην (τὸ ἐπίτιμ' ἐγὼ ἄλλως τε εἶνε περιττὸν νὰ σοῦ ὑπενηθίσω τὴν παροιμίαν.) Γ. Στυλοῦδην (ἔχει καλῶς) Ν. Κατερινόπουλον, Σιδῶν τῶν Ἀθηνῶν (βεβαιότατα, ἀλλὰ: νὰ μου γράψῃ!) Χαλδόν Διάβολον (κ' ἐγὼ ἔχασκα πολὺ δι' αὐτὰ ποῦ μου γράφεις) Κεράμιον τῆς Ἐρήμου (μ' ευχαριστοῦν πολὺ αἱ ἐπιστολαὶ σου καὶ γράφε μου ὄσον συχνὰ θέλεις: ἐν ἐκ τῶν Π. Πνευματικῶν θὰ δημοσιευθῆ) Κελαρόλον Ρυάκιον, Μουσικήν Ἀπόλλωνα, Εὐτοχὴ θρητὴν (νὰ μου φιλῆσῃ τὴν Ἐλαφὸν τῆς Ἀρτέμιδας, καὶ νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κἀμῃ καὶ ἄλλον συνδρομητὴν διὰ τὸ μου γράψῃ) Κλέϊδα τοῦ Πόντου (ὁ κ. Γ. Κ. δὲν παρουσιάζῃ νὰ πληρώσῃ) Φιλοπάτρου Ἰάδα ([E] διὰ τὴν ὠραϊοτάτην καὶ τόσον καθαρογραμμένην ἐπιστολήν, λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὅλην, ἢ τουλάχιστον ὄσα γράφεις περὶ Λοῖκῶν Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν (ἔστειλα ἐκ νέου) Θ. Μαγγηφικῶν (ἔστειλα) Δελιαδῆ (εἶδες ὅτι δὲν ἐδημοσίευσα τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεώς σου.) Διονυσιάδα Πηγῆν (ὁ Ἀναγίας σ' ευχαριστῶ διὰ τὴν συμβουλὴν χαίρει ποῦ εἶνε ὅσον ἐνδοσυσκομένη ἡ νέα μου φίλη) Κλεοβούλον τοῦ Σινώπης (διατὶ δὲν μου ἔστειλεις ἀκίμη τὴν φωτογραφίαν σου;) Ἑλπίδα τῶν Δουκῶν (ἔστειλα) Δευκὴν Μαργαρίταν (ἔστειλα) Φλοδοῦρον τῶν Σπετσῶν (ἔλαβα τὴν μετάφρασιν ἄλλὰ

νὰ συμβουλευθῆς τὸν δόγγρον διὰ τὸ ἰδίον: τί καὶ τί δικαιούται οἱ συνδρομηταὶ νὰ μου στέλλουν πρὸς δημοσίευσιν;) Γλαυκίαν Ἀγγῆν ([E] διὰ τὴν ὠραῖαν ἐπιστολήν) ὄχι, ποτὲ δὲν ὄλ' εἶπα ὅτι ἐψεύσθης, ἀρ' οὐ μόνον ἡ ἀσθένεια σὲ ἡμῶδες ἐκ κρατησῆς τὸν λόγον σου ἔγινες τώρα ἐντελῶς καλὰ;) Ἀρθο Ροῖκῆ, Νιαγῶν (τὸ εἶπα, εἰμυρεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο) Βεατρικὴν (ἀποῦ εἶχες τόσον σπουδαίας ἐργασίας, δὲν περῶσαι ἐς ἄλλοτε) Νύμφην τοῦ Σηκουῖα ([E] ἀλβῆτα, πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς, ἀλλὰ μὲ ἀπεξημῶσαι σήμερον μετὰ τὴν ὠραῖαν αὐτὴν ἐπιστολήν, ἡ ὅποια κατενοουῖσαι καὶ τὸν Ἀνανίον τῶρα... πόσοι μῆνες θὰ παρήσουν διὰ νὰ μου ἐναγαφῆς;) Ὀβελίσκιον τοῦ Δούγγλα (εἶδες βέβαια ὅτι σοῦ τὸ ἐνέκρινον;) Ὀβελίσκιον τῆς Κλεοπάτρας, Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι, Ἀθραν τῆς Κερκυρας (ἡ ὅποια διαμαρτυρεῖται, δὲν ποτὲ δὲν ἔστειλεν ἐπιστολήν χωρὶς τόνου: τόκους, Πανταχόθ Παρῶν;) Ἡομερίδα τοῦ Παραγαῖκου (ἔγινεν ἐντελῶς καλὰ ἡ μαμμά;) Ἀριστον Ποδολάτην (στειλὲ μου τὴν ἐπιστολήν νὰ τὴν διαβιβάσω;) Ἐπιμεράλλαν (ἡ δευτέρα σελὶς τῆς ἐπιστολῆς σου διαφεύγει τὴν πρώτην, διότι: νὰ ποῦ σοῦ κατέβη ἡ βία: ... τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος) Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης (μ' εἶπῃ τὴν τετράκλιον, βλέπω, ἐγγέμισας πάλι δύο σελίδας...) Κανος: Γ. Μανούσαν (ἔστειλα ἐκ νέου) Δημήτριον τὸν Φαληρέα κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαρτίου, ὅταν ἐπὶ εἰς τὸ πρακτικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοκεί θεατὰ μὲχρι τῆς 12 Μαΐου.

Ὁ χάριτος τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ὅρου ὅσον νὰ γράψῃς τὰς λέξεις καὶ οἱ διαγινόμενοι, πηλείται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φακέλλου, ἢν ἵκανος περίεχῃ 30 φύλλα καὶ τετράται φφ 1.

177. Ἀεξίγροφος.

Μ' ἀποῦ σὰς βεβαιῶναι ὅτι κλαῖω. Ναι... δὲν εἶν' ἀνάγκη ἄλλου, λῦται. Ρεῖ νὰ περῆθῃς δι' αὐτὸ ποῦ λέω. Ὅτ' εἶμαι ἀργαῖα πόλις: μ' ἐνοεῖται; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χαλκιδάϊδος Νεκρῶν.

178. Στοιχειώδης γροφος.

Ἄπ' τὸ τέλος ἂν ἀλλάξῃς μίαν λέξιν τ' ὀμιλῶν (κρῶν). Ἦρωα ἔξακουσμένον ἔπλασας εἰς τὸ πτερόν. Ἐστὴν ὑπὸ τῷ Λοιμοῦ τῆς Κερκυρας.

179. Αἰνίγμα.

Ἄν σὰς πῶ τὸ τί σημαῖω, Δίχως ἄλλο σὰς κουραῖνω. Πρῶτο-πρῶτα, φίλοι λῦται, Στὰ σῦράνια θὰ μ' εὐρήσει. Κ' εἰς τῆς θάλασσης τὸ βῆθος: Εἶμαι κατὰ τὴν σάν ἔσθον, Καὶ μὲ κῶκκινο τὸ χροῖμα, Καὶ κουλὰκι εἶμαι ἀκόμα, Καὶ φρεῖ ὀνειδισμένον Καὶ πετράδι τιμημένον Κ' ἕνος εἶδους εἶμαι χῶμα Ἥλιον καὶ γεωκερὸν γιὰ τ' ἔμμα. Κ' ὄστερ' ἀπ' αὐτὰ, νὰ ζῆτε, Τὸ τί εἶμαι θὰ μου πῆτε; Ἐστὴν ὑπὸ τῷ Ζακπιδῶν.

180. Δημιώδης Αἰνίγμα.

Μετὰ βαρκοῦλα φορτωμένην Στὴ σπηλῆα πᾶσι ναράτῃ. Ἐστὴν ὑπὸ τῷ Ἑλληνοποῦ Ἠρωῶν.

181. Περὶ ἀλλήλογραμμοῦ.

Νέντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὡςως, ὡστε νὰ σχηματῶσθον ἐννεά λέξεις, τέσσαρες ὀριονοῖται καὶ πέντε, καθέτως. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰλιανῆς Γλυκίτης.

182-183. Συμπληρωστικὸς φράσεων.

- 1. — ἡσῶν — ὕστερον —
 - 2. — ἄνδρα — πόλις — σῶμα.
- Ἐστὴν ὑπὸ τῷ Ζακπιδῶν.

184-189. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γραμματος, ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματῶσιν ἄλλας τόσας λέξεις: Πόντος, τόνος, ὄτος, Αἴας, Ἄθεν, βῆας, Ἐστὴν ὑπὸ τῷ Πηλοῦ τοῦ Δουναβίου.

190. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἑπομένων λέξεων ἀποελοῦν πτηνόν, τὸ δὲ δεύτερον ὄσον: 1, Πῶλις: τῆς Ἑλλάδος. 2, Ὅρος τῆς Μακεδονίας. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Ἰχθυῖς. 5, Νῆσος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῷ Πηλοῦ τοῦ Δουναβίου.

191. Φωνηεντολόγιον.

χρς - ν - ἔς - τχ. Ἐστὴν ὑπὸ τῷ Εὐτοχῆς Σελμου.

192. Ἰνδικὸς Γρίφος.

Ἀδ (οὐσιαστικόν) — χ7 (οὐσιαστικόν) — ε1 (πρόθεσις) — λ4 (οὐσιαστικόν) — γ9 (ρήμα).

Ἐστὴν ὑπὸ τῷ Στεφανῶν τοῦ Ἀνίμου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἰνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ὅρου 5.

- 49. Ροδανός (Ρῶ, Δανός). — 50. Οἶνος-Οὐνός. — 51. Κέραλος-φακέλος. — 52. Μιδανός-Μιδανός.

53. Σ. Ι. Α. 54. ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ ΔΗΜΙΟΣ ΔΑΟΣ ΠΕΘΥΜΝΗ ΤΟΝ ΡΡΦΟ 55. Ἄνη ἄβουλος ἡθοναῖς ἠνεύεται: Ν. Α. Σ — 86-81. Τῇ ἀνταλλαγῇ εἰς τῶν ΔΕ: δόξα, δούξ, ἀδέσχη, δούξ, ἔσθον, δεξιά. — 65. ΠΑΝΟΗΙ-Ο-ΣΙΡΙΣ (ΠΟσειδῶν, ἈΣπὴρ, Νικηφόρος, ὈΡθρος, Πίνδαρος, ἩΣίας.) — 63. Οὐκ' ἔστι σοφίας τιμιώτερον. — 64. Τὸ ἔαρ εἶνε ἡ ὠριωτέρα ὥρα τοῦ ἔτους. — 66. Ὁ Ἰπποκράτης ἦτο περίφημος ἰατρός.

TOMOI THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

- ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
- TOMOI 14** (οἱ εἰς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1, 10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸν Ἐξωτερικόν.
 - TOMOI 8** (οἱ εἰς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2, 50 ἑκάστος.
 - TOMOS 1** (ὁ 10ος πλησιάζον νὰ ἐκτανθῇ φρ. 10.

- ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
- TOMOI 5**: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ἂν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειας φρ. 3. — Χρυσόδατος φρ. 6.
 - TOMOI 4**: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ 1902 ἂν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειας φρ. 7. — Χρυσόδατος φρ. 10.